

**КОЙ КОГО ИЗПЛАШИЛ?
АЛБАНСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Внучката разтребила, премела, хвърлила на петела шепа зрънца, пък за мишчицата, гдето се притайва в една дупчица зад огнището, не се сетила. Нищо! — тя сама си намерила няколко трохички и си ги изяла сладко-сладко. В туй време бабата извадила торбата с боба — бобена чорбица да сготви. Надзърнала в котлето — то празно.

— Няма вода! Ще ида да донеса — рекла бабата, взела котлето и се запътила към извора.

Внучката ожадняла; надзърнала в канчето си — и то празно. Взела канчето и тръгнала подир баба, вода да си налее. Петелът си изкълвал зрънцата; последното му преседнало на гърлото и той поискал да го прокара с водичка; надзърнал в чашката си — празна. Взел я и тръгнал подир внучката — вода да си налее. И гризанка вече закусила; озърнала се насам-натам, че ѝ били пресъхнали устата — няма вода! Взела бабиното напръстниче и тръгнала подир петела.

Застигнали се всички на извора. Бабата си наляла котлето, внучката си наляла канчето, петелът си налял чашката, мишката си наляла напръстничето. И хайде! — един подир друг се запътили за дома: върви бабата и пъшка, защото нозете я болят; подскача внучката — крачетата сами я носят; петелът крачи важно-важно и си кандилка чашката, а мишчицата пъргаво ги следва, назад не изостава...

Ненадейно лек ветрец повеял и разклатил клонките на лешниковия храст, под който било задремало малко зайче. Едно узряло лешниче се отронило от чашката си и — туп! — ударило зайчето по цепнатата муцунка. Скочило зайчето, хукнало да бяга още сънено и се блъснало в нозете на бабата. Изплашила се баба, паднала на гръб, разляла си водата:

— Вай! Що за чудо?! — завайкала се тя.

А зайчето се изплашило повече от нея, подскочило и угодило в престилката на внучката. Паднала внучката с навирени нозе и разперени ръце, разляла си водата:

— Ай-ай! Какво ме събори? — извикала внучката.

На зайчето сърчицето от страх ще се пукне. Втурнало се побърже от немирния вятър и връхлетяло връз петела. Подскочил петелът, запляскал с крила и си изплискал водата:

— Ко-ко-ко! Колко се изплаших! — провикнал се петелът.

Пък малката гризанка като видяла този дългоух звяр, че се спуща към нея, не го дочакала, захвърлила напръстничето и бърже-бърже се

мушнала под едно листо.

Зайчето продължило да бяга. Бягало, бягало, та свят му се завило. Най-подир намерило си потайно местенце и се сгушило, а сърчицето му: туп-туп-туп!

Ето че всичко се умирило-утишило. Привдигнала се бабата с охкане; помислила-размислила, промърморила си тихо: „Ох-ох! Пак късмет имах, че мечката не ме изяде!“.

Скочила внучката, отърсила си поличката, озърнала се на четири страни и като видяла, че няма вече нищо страшно наоколо, рекла си наум: „Ей! Пак късмет имах, че се спасих от злия вълк!“.

Петелът си разтърсил главата, пригладил си перата и леко се изкашлял: „Кр-кр-кр! Пак късмет имах, че лисицата не ме удуши“.

Мишчицата свита лежи под листото, тихичко изпискала: „Пи-пи-пи! Пак късмет имах, че този страшен котарак не ме настигна!“.

Пък клетото зайченце, като се поуспокоило от големия страх, усмихнало се с цепнатата си муцунка и още по-тихичко си въздъхнало: „Ей, добре че мога бърже да бягам! Измъчих се от бягане, ала си отървах кожичката от толкова много ловци!“.

Приказчица малка — на внучето за приспивалка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.